

Anke ten Doeschate: 'Het ziet er allemaal goed uit' Het indringende verhaal van een moeder die niet wordt gehoord. Uitgeverij the House of Books, Vianen/Antwerpen 2012. ISBN 9789044335248 (Zwangerschapsproblemen/Aangeboren Afwijking/PO/1) Zie ook www.thehouseofbooks.nl

Soort boek/Ziekte/Stijl: Egodocument waarin Anke ten Doeschate de periode beschrijft waarin zij zwanger was en beviel van een dochter Elsa, Brechtje in het boek. Brechtje werd met een uiterst zeldzame maagafwijking geboren. In 'Het ziet er allemaal goed uit' licht Anke ten Doeschate ook toe, hoe de verloskundigen, artsen en verpleegkundigen haar tijdens de zwangerschapscontroles en ook later niet serieus namen, wat dat met hen deed en welke consequenties dat had. Goed leesbaar boek van 288 pagina's.

Over de schrijfster: Anke ten Doeschate (1976) werkt als boekvertaler, is getrouwd en heeft twee kinderen: een zoon en een inmiddels gezonde dochter, in het boek Pepijn en Brechtje. Anke woont met man en kinderen in Weesp. Anke: 'Heb je het boek geschreven voor je eigen verwerking? "Ik was lange tijd heel erg boos. Ik had echt het gevoel dat me iets was afgenomen. Maar een verpleegkundige in het VU adviseerde me om alles op te schrijven, waarna het idee ontstond om een boek te schrijven. Ik ben boekvertaler van beroep, dus dat lag eigenlijk best voor de hand. Het boek heb ik deels in het begin geschreven en toen heb ik het een jaar laten rusten, totdat ik wat meer afstand had.'

(Bron: <http://www.weespernieuws.nl/Krant/2012/WeesperNieuws16mei.pdf>)

Korte Beschrijving: Toen Anke ten Doeschate in verwachting was van haar tweede kind merkte ze al snel dat er iets niet klopte: ze had een gigantische buik en bleek veel te veel vruchtwater vast te houden. Dan is er meestal iets aan de hand. Dat bleek ook bij haar het geval te zijn: ze had last van polyhydramnion, waarbij er meer kans is op een vroeggeboorte en een afwijking in het maag/darmstelsel bij het kind. Haar dochter werd geboren met een probleem aan haar maag. Maar Anke kreeg bij controles en echo's steeds te horen dat het goed ging. Achteraf bleek in het medisch dossier van Anke, dat de gynaecoloog al bij de eerste echo een maagafwijking vermoedde, maar dat had hij met niemand besproken.

Toen Anke 37 weken zwanger was, werd Brechtje geboren. Ondanks de voorgeschiedenis kwam er niet meteen een kinderarts naar Brechtje kijken. Brechtje spuugde alle voeding uit, maar de verpleegkundigen vertelden dat dat normaal was bij een pasgeborene. Pas na een dag werd Brechtje overgebracht naar het VU ziekenhuis waar ze werd geopereerd. De bejegening van de hulpverleners hier was voor Anke een warme douche. Ze werd serieus genomen en voor Brechtje werd zorgvuldig, met aandacht en compassie gezorgd.

Er volgde een afmattende periode voor Anke en haar man, met zorgen voor Brechtje, maar ook voor Pepijn wiens leven danig in de war werd geschopt omdat zijn ouders veel naar ziekenhuizen moesten. Bovendien kreeg Anke na de geboorte een baarmoederwandontsteking en raakte ze in shock.

Anke beschrijft hoe dat alles haar sloopte, waarom ze niet toekwam aan verwerken en hoe dat uiteindelijk toch is gelukt. Bij het schrijven van het boek is Elsa drie jaar oud en kerngezond.

Wat viel op: Het is schrijnend om te lezen dat naar een zwangere vrouw en de ouders van een patiëntje niet geluisterd wordt in het ene ziekenhuis. Terwijl er in het andere ziekenhuis juist uitgebreid naar hen geluisterd wordt en dat ook wat oplevert: Anke kan de aangeleerde haptonomie vaardigheden gebruiken om Brechtje rustiger te krijgen en wordt daarin gestimuleerd.

Opvallend is ook dat Anke geen behoefte had om een aanklacht in te dienen, maar wel om zorg te verbeteren. Dat willen patiënten vaker: gehoord worden en slechte zorg verbeteren. En dat heeft Anke gedaan door én dit boek te schrijven, én te weigeren terug te gaan naar de afdeling Gynaecologie in het eerste ziekenhuis.

Bovendien heeft ze in gesprekken met de hulpverleners haar klachten op tafel gelegd. Ze werd er zelf ook nog sterker van. Zie ook:

<http://www.weespernieuws.nl/Krant/2012/WeesperNieuws16mei.pdf>

Anke: “Het is geen aanklacht, want de cirkel is voor mij nu rond. Ik heb er vrede mee gesloten en ik veroordeel niemand. Het was een heftige gebeurtenis en ik wilde vooral laten zien wat er gebeurt als er niet naar je wordt geluisterd. Ik vond gewoon dat dit boek er moest komen. Inmiddels is het ook zo dat het protocol bij Tergooi Ziekenhuizen veranderd is na onze slechte ervaring. Ook de gynaecoloog heeft erkend dat er zaken niet goed zijn gegaan. Het gaat niet zozeer om de instellingen en praktijken waar ik ben geweest, maar het gaat om de artsen. Mijn boek is een pleidooi voor meer empathie. Artsen die je als mens behandelen in plaats van de zoveelste buik met kind.”

Citaten: Pag. 58: ‘Soms heb ik het gevoel dat ze je hier niet voor zwanger, maar voor achterlijk houden,’ verzucht ik tegen Karel. Ik baal, want waarschijnlijk gaat het nu weer onnodig lang duren voordat we naar huis kunnen. En inderdaad, de verpleegkundige is nog geen minuut weg als het CTG-apparaat begint te piepen. De hartslag is verdwenen. Wat een verrassing.’

Pag. 92: ‘Veronique kijkt me nu ronduit meewarig aan. Ik zie haar denken: daar heb je weer zo’n kraamvrouw die voor dokter wil spelen. ‘Ik zei toch al dat alle baby’s de eerste 24 uur na de bevalling veel spugen. Dat is niets bijzonders. Je hoeft mij niet te vertellen hoe ik mijn werk moet doen,’ zegt ze snibbig. Met grote passen beent ze de kamer uit.’

Pag.141: “We hebben haptonomische zwangerschapsbegeleiding gehad,’ vertel ik, ‘maar ik had nooit verwacht dat ik daar op deze manier iets aan zou hebben.’
‘Wat goed! Dat komt dan nu mooi van pas. Blijf nog maar lekker even bij Brechtje.(...)”

Pag. 230: ‘Dan ben ik aanbeland bij de handgeschreven notities die Barelds tijdens mijn zwangerschap over de echo’s heeft gemaakt. (...) Vrijwel meteen zie ik het staan. Een op 16 februari gemaakte notitie naar aanleiding van een echo: ‘Volle maag, pylorusstenose?’ Als versteend zit ik op de bank. (...) Eigenlijk voel ik me voor de tweede keer verraden. In het VU waren ze erg verbaasd dat er op de echo’s niets te zien was geweest van Brechtjes grote maag, maar dat was er dus wél. (...) Bij elke wekelijkse controle hebben we Barelds gevraagd of hij iets afwijkends zag op de echo en telkens luidde het antwoord: ‘Het ziet er goed uit.’”

Pag.282: 'Na een zeer intensieve middag neem ik afscheid van Ageeth. (...)Als ik terugdenk aan de moeilijkste momenten van het afgelopen jaar, voelt de herinnering zachter. De scherpe kantjes, waaraan ik me steeds verwondde, lijken eraf te zijn. Het is een wonderbaarlijke gewaarwording. Een grote schoonmaak van je geest. In de dagen, weken en maanden na de sessie blijf ik dat zo ervaren. Wat ben ik ontzettend blij dat ik dit heb gedaan.'

Recensies/Extra: 'Anke schrijft vlot en open en weet zelfs (met succes) hier en daar een grapje tussen al het drama te plaatsen(...). Dit boek laat de lezer tevens door verschillende emoties gaan, zoals verdriet, ongeloof, medelijden, woede en vooral heel veel frustratie.' - BangerSisters.nl, 18 juni 2012

'Pak een kop thee, een flink stuk chocolade en ga lekker op de bank zitten met dit boek.' - Ecomama.nl, 17 juni 2012

Interview met Anke ten Doeschate in WeesperNieuws 16 mei 2012 (pagina 11)<http://www.weespernieuws.nl/Krant/2012/WeesperNieuws16mei.pdf>